

Arrest

nr. 168 402 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Naar aanleiding van een administratieve vreemdelingencontrole trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) op 9 januari 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.2. Tevens op 9 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: S.(...), T.(...)

voornaam: /

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:.....

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09/01/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

**artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

(...)

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 16/10/2013 en op 29/03/2013. Gezien reeds twee maal niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, en betrokkene bovendien door de gemeente Mechelen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel van zijn synthesememorie werpt verzoekster de schending op van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de principes van redelijkheid en proportionaliteit.”* Verzoekster stelt daarbij als volgt:

“Dat verzoekster gedurende negen jaar op het Belgisch grondgebied verbleven heeft, waarvan hij drie jaar in het bezit geweest is van een A.I. medisch, en vervolgens gedurende drie jaar in het bevolkingsregister ingeschreven was.

Dat verzoekster gedurende al deze tijd op legale wijze in België verankerd heeft en hier zijn centrum van belangen gevestigd heeft. (...)

Dat het in het licht van deze omstandigheden dan ook volstrekt onredelijk en disproportioneel is om aan verzoekster een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

Dat de huidige bestreden beslissing dan ook in het geheel niet strookt met de principes van de redelijkheid en proportionaliteit die de Dienst Vreemdelingenzaken als administratieve overheid dient te hanteren in haar handelen met burgers.”

3.2. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing, strijdig met het redelijkheidsbeginsel, kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt onder meer het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet en wordt een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd, waarbij als volgt gemotiveerd is: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 16/10/2013 en op 29/03/2013. Gezien reeds twee maal niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, en betrokkene bovendien door de gemeente Mechelen geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd”.*

3.5. Verzoekster betwist niet dat aan hem een aantal bevelen werden betekend, maar stelt dat het onredelijk is om de maximumduur van drie jaar op te leggen terwijl hij een aantal jaren legaal in België heeft verbleven op grond van medische regularisatie.

3.6. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij hierover het volgende:

“(…)”

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing omstandig werden gemotiveerd. Dit staat in schril contrast tot de summiere weerlegging door verzoekende partij van de argumenten die aan de basis liggen van de beslissingen.

Verzoekster ontkent niet dat hij in het land verblijft zonder de bij artikel 2 vereiste documenten omdat hij geen visum heeft, dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 16 oktober 2013 en 29 maart 2013. Verzoekster brengt derhalve geen argumenten aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De argumenten die aan de basis liggen van de beslissing worden door verzoekster niet betwist.

Verzoekster ontkent ook niet tot tweemaal toe geen gevolg te hebben gegeven aan de terugkeerverplichting. Hij werd bovendien geïnformeerd over de mogelijkheden tot vrijwillig vertrek. Ook tegen de bijlage 13sexies brengt verzoekster geen enkele valabele kritiek aan.

Louter verwijzen naar de lange duur op Belgisch grondgebied volstaat niet om te bewijzen dat de beslissing disproportioneel zou zijn. Hoewel hij drie jaar genoot van tijdelijk verblijf, verbleef hij bovendien lange periodes illegaal in het land. Uit een illegaal verblijf kunnen evenmin rechten worden geput.

Het enige middel is niet gegrond."

3.7. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Zoals hierboven reeds gesteld, ontkent verzoekster niet dat aan hem een aantal bevelen werden betekend. Verzoekster voert aan dat het onredelijk is om aan hem de maximumtermijn van drie jaar op te leggen nu hij een aantal jaren legaal in België verbleef op grond van medische regularisatie, een element dat uiteraard aan de gemachtigde van de staatssecretaris bekend was. Daargelaten de vraag of dit element aanleiding kan geven tot een termijn die korter is dan de maximumduur van drie jaar, blijkt uit niets dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening zou hebben gehouden met de specifieke situatie van verzoekster. Het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen benadrukt, vormt een verantwoording voor het opleggen van een inreisverbod, maar vormt geen verantwoording voor de duur ervan. Doordat niet blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoekster bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod (bijlage 13sexies).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN